

Թէ գառարիկ կը նշանակէ եւ թէ հեղիկ չափ մը (Գար. Ա, 1549). եւ երկրորդ իմաստով անոր հանդիպելուն (Ղեւտ. ԺԳ, 10), զայն թարգմաներ են իրենց ընտանի «ճաշակ» բառով (աստ, 80), որ նոյնպէս չափ էր: Բայց ասով «ճաշակը» չի կրնար յունարենին գաւաթի իմաստն ալ ունենալ, ինչպէս կը կարծեն Հայկազեանն եւ Հիւրշման (187), ոչ ալ «սափոր եւ անօթ իւղոյ» ըստ Աւգերեանի (121): Եւ որովհետեւ ἐπαρυστρὶς, կանթեղի մէջ ձէթ դնելու սպասը (Աղեքս.), անօթէ անօթ հեղուկ փոխադրելու գործողութեան մէջ պաշտօնակից էր մեր «ճաշակին», զայն ալ ասով են թարգմաններ (Զաք. Գ, 12). բայց ասով հայ սպասը ձեւով չի նոյնանար յունականին հետ: Եւ ոչ մեր «տաշտը», համազօր φάλαγγին (աստ, 70), Ս. Բարսղի ψυκτήρն ալ թարգմանելով (Բրս. Արբ.), որ էր թակուկանման անօթ մը՝ գինին զովացնելու սահմանուած (Գար. Գ, 750), ասոր եւս հոմանիշ կը լինի: Այս բոլոր օրինակաց մէջ, կ'ըսեմ, հայ բառերը նոր իմաստներով չեն զարգարուած: Վասն զի եթէ այդպէս լինէր, հայ ժողովուրդը պիտի կարօտէր օտար բնագրաց համեմատութեամբ ճանաչելու հայերենին նորամուտ նշանակութիւնը, որ անկարելի էր.